

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.217 van 3 februari 2025
in de zaak A. 241.439/VII-42.439**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 maart 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 301.285 van 8 februari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.841 van 2 mei 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 december 2024.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias Cuypers, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor de verzoekers, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, dienen op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 juli 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekers dienen tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 301.285 van 8 februari 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/9, 55/3 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 4, 11 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 1 en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag), van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, van het non-refoulementbeginsel en van de jurisdictionele motiveringsplicht ingevolge artikel 149 van de Grondwet.

De verzoekers citeren uitvoerig uit hun beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin zij onder meer wezen op het feit dat eerste verzoeker als vluchteling erkend werd in Griekenland, dat uit het interstatelijk vertrouwensbeginsel tussen EU-lidstaten voortvloeit dat België eerste verzoekers erkenning in Griekenland ten volle in rekening dient te nemen nu de vluchtelingenstatus zich qua geldigheid immers niet beperkt tot het grondgebied van een specifieke lidstaat, in tegenstelling tot de verblijfstitel die eruit voortvloeit, dat de beschermingsstatus van eerste verzoeker onverkort blijft gelden zolang er nood is aan internationale bescherming en dat die beschermingsstatus slechts in

uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, conform de artikelen 11, 14, 16 en 19 van richtlijn 2011/95, omgezet naar nationaal recht in de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Zij wijzen er voorts op dat zij in hun beroepschrift benadrukten dat aldus een onderzoek had moeten worden gevoerd naar de beëindiging van de vluchtelingenstatus en dat zij hun stelling aan de hand van rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ondersteunden. De verzoekers voerden in hun beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan dat de vraag rijst op welke manier invulling moet worden gegeven aan het extraterritoriale effect van eerste verzoekers vluchtelingenstatus in Griekenland na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Zij wezen er in hun beroepschrift op dat de vluchtelingenstatus verkregen in een bepaalde lidstaat, op grond van de door hen uiteengezette rechtspraak slechts in uitzonderlijke gevallen in twijfel kan worden getrokken door een andere lidstaat, met name wanneer een verzoeker op manifeste wijze niet voldoet aan de voorwaarden van het vluchtelingenverdrag, hetgeen met name het geval is indien aangetoond wordt dat een verzoeker frauduleus heeft gehandeld of er redenen bestaan om te besluiten tot de beëindiging van de vluchtelingenstatus. De verzoekers stellen vast dat de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen deze in hun beroepschrift ontwikkelde argumentatie naast zich neerlegt en meent een volledig nieuw onderzoek te kunnen voeren naar de redenen die de verzoekers ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten op grond van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het bestreden arrest houdt volgens hen aldus ten onrechte geen rekening met een eerdere erkenning in Griekenland, hetgeen zij in strijd achten met de jurisdictionele motiveringsplicht ingevolge artikel 149 GW.

De verzoekers merken vooreerst op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bovenvermelde, door hen in hun beroepschrift opgeworpen juridische argumentatie foutief beoordeelt waar hij stelt dat uit de artikelen 11 en 14 van richtlijn 2011/95 en de artikelen 55/3 en 55/3/1 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat positieve asielbeslissingen van een

lidstaat, *in casu* Griekenland, bindende werking hebben in andere lidstaten en dat uit artikel 2 van richtlijn 2011/95, dat een aantal definities bevat, of uit het interstatelijk vertrouwensbeginsel, evenmin een dergelijk bindende werking kan worden afgeleid. De verzoekers wijzen erop dat zij hebben aangevoerd dat de verwerende partij voorbijging aan de erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland en dat dit betekent dat de Belgische asielinstanties deze erkenning niet zomaar naast zich neer kunnen leggen en dat rekening moet worden gehouden met deze erkenning bij het voeren van een onderzoek. Er was volgens de verzoekers echter geenszins sprake van de loutere stelling dat de positieve asielbeslissing van Griekenland bindende werking zou hebben ten opzichte van andere lidstaten, *in casu* België, zodat het bestreden arrest hun middel op een foutieve en vooral limitatieve wijze voorstelt, hetgeen niet strookt met de jurisdictionele motiveringsplicht en bovendien in strijd is met artikel 2, d), van richtlijn 2011/95 en artikel 1, A, van het vluchtelingenverdrag.

De verzoekers menen voorts dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest afbreuk doet aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel dat inhoudt dat EU-lidstaten erop mogen vertrouwen dat andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het EVRM, het vluchtelingenverdrag en het Unierecht behandelen. In het licht van dit interstatelijk vertrouwensbeginsel had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens de verzoekers aldus vertrouwen moeten stellen in de beslissing van de Griekse autoriteiten waarin geoordeeld werd dat eerste verzoeker voldoet aan de voorwaarden van richtlijn 2011/95. De verzoekers wijzen er voorts op dat het door hen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontwikkelde middel, meer bepaald dat een lidstaat rekening moet houden met een eerdere erkennings-beslissing van een andere lidstaat en deze niet zomaar naast zich neer kan leggen, steun vindt in enkele recente prejudiciële vragen aan het Europese Hof van Justitie. De verzoekers besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nalaat te motiveren of eerste verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 C (5) van het vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/3 van de vreemdelingenwet verwijst. Volgens hen diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* na

te gaan of de verandering van omstandigheden die geleid hebben tot eerste verzoekers erkenning in Griekenland een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen. Aangezien de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beperkt is, had hij de beslissing van de verwerende partij kunnen vernietigen en bevelen om contact op te nemen met de Griekse instanties en te informeren naar hoe en waarom zij tot de erkenningsbeslissing zijn gekomen. Verwijzend naar de hogervermelde prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie, benadrukken de verzoekers dat nog niet is uitgeklaard in welke mate een lidstaat rekening moet houden met een eerdere erkenning in een andere lidstaat en dat het dan ook betreurenswaardig is dat het bestreden arrest op deze problematiek weigert in te gaan niettegenstaande deze wel werd opgeworpen door de verzoekers, doch zich beperkt tot het oordeel dat de verwerende partij niet gebonden is door de erkenning als vluchteling door Griekenland. Daarnaast wijzen de verzoekers erop dat zij niet louter aanvoerden dat er sprake zou zijn van een verplichting, maar dat zij er voornamelijk op wezen dat met de eerdere erkenningsbeslissing rekening diende gehouden te worden. De verzoekers menen dat de bestreden beslissing dan ook in gebreke blijft te antwoorden op hun kritiek dat de verwerende partij de beslissing van de Griekse asielinstanties niet zonder meer naast zich neer kan leggen. Volgens hen schendt het bestreden arrest daarom de artikelen 1, 2, 4, 11 en 14 van richtlijn 2011/95, de artikelen 1 en 33 van het vluchtelingenverdrag, het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de jurisdictionele motiveringsplicht.

De verzoekers menen voorts dat de beoordeling in het bestreden arrest faalt naar recht en tevens in strijd is met de jurisdictionele motiveringplicht voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent dat het (gebrek aan) belang dat eerste verzoeker hecht aan de hem door Griekenland toegekende vluchtelingestatus, van belang zou zijn voor de mate waarin de verwerende partij rekening diende te houden met deze eerdere erkenningsbeslissing. Zij wijzen erop dat het eigen standpunt van eerste verzoeker met betrekking tot het statuut verkregen in Griekenland volkomen irrelevant is, nu de erkenning van het vluchtelingenstatuut een declaratoire werking heeft en de juridische gevolgen die

hiermee gepaard gaan van rechtswege optreden, onafhankelijk van het belang dat een verzoeker hier zelf aan hecht.

De verzoekers vragen ten slotte om de uitspraak aangaande de aan het Hof van Justitie van de Europese Unie voorgelegde prejudiciële vragen waarnaar zij verwijzen, af te wachten, aangezien de situatie die voorligt identiek is aan de onderhavige zaak.

5. In de memorie van antwoord stelt de verwerende partij eerst dat de verzoekers in de uiteenzetting van het middel ingaan op slechts enkele van de in het opschrift van het middel vermelde bepalingen. De kritiek van de verzoekers wordt hierna in die mate behandeld. De schending van de overige bepalingen wordt volgens de verwerende partij op niet ontvankelijke wijze opgeworpen.

Vervolgens stelt de verwerende partij dat het bestreden arrest duidelijk refereert aan de eerdere erkenning in Griekenland in hoofde van eerste verzoeker. De verzoekers kunnen niet gevolgd worden waar deze van oordeel zijn dat het bestreden arrest ten onrechte geen rekening houdt met een eerdere erkenning in Griekenland. Bijgevolg tonen zij wat dit betreft geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht ingevolge artikel 149 van de Grondwet.

Waar de verzoekers vervolgens een zin uit de motivering van het bestreden arrest op pagina 12 citeren en hieruit concluderen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het middel, meer bepaald de juridische argumentatie die werd opgeworpen in het tweede onderdeel van het eerste en enige middel, op een foutieve en vooral limitatieve wijze voorstelt, gaan zij volgens de verwerende partij eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenzaken in de voorafgaande passage zelf aangeeft dat hij hier een samenvatting weergeeft van het door de verzoekers gevoerde betoog. De verwerende partij is van oordeel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest overigens wel degelijk de argumentatie van de verzoekers beantwoordt betreffende hun erkenning in Griekenland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt dienaangaande

onder meer op dat uit het feitenrelaas van de aanvankelijk bestreden beslissingen blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling. Hij oordeelt echter tevens dat de door de verzoekers geschonden geachte bepalingen de verwerende partij niet beletten om na te gaan of de verzoekers voldoen aan de materiële voorwaarden om voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissingen, waartegen de verzoekers geen enkel concreet argument hebben aangevoerd, dat dit is gebeurd, waarna hij besluit dat verzoekers niet *in concreto* aantonen dat daarbij onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling, noch dat daaraan zonder meer werd voorbijgegaan. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hun betoog niet tot “de loutere stelling dat de positieve asielbeslissing van Griekenland bindende werking zou hebben ten opzichte van andere lidstaten”. In de mate dat de verzoekers aanvoeren dat het bestreden arrest “hun argumentatie opgeworpen in het tweede onderdeel van het eerste en enig middel foutief beoordeelt”, vragen zij een beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is. Bovendien heeft dit betrekking op de juistheid van de motivering doch niet op de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste.

In verband met de aan het Hof van Justitie gestelde prejudiciële vragen, merkt de verwerende partij op dat deze zaken nog hangende zijn en het als dusdanig niet aan haar toekomt om hierop vooruit te lopen. In afwachting van het antwoord van het Hof van Justitie op die prejudiciële vragen benadrukt de verwerende partij dat uit het rechtsplegingsdossier blijkt, hetgeen niet wordt betwist, dat eerste verzoeker in augustus 2018 als vluchteling werd erkend in Griekenland, dat eerste verzoeker op 22 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België en dat tweede verzoeker op 2 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België, en dat hen met het bestreden arrest de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De erkenning als vluchteling door een

lidstaat van de Europese Unie verleent de betrokkene enkel recht op bescherming in de desbetreffende lidstaat. De erkenning als vluchteling in Griekenland houdt als dusdanig geen erkenning in als vluchteling in België, noch een verplichting tot erkenning als vluchteling in geval van een verzoek om internationale bescherming in België. De erkenning van de vluchtelingenstatus door Griekenland verplicht de verwerende partij immers noch op basis van het huidige internationaal en/of Unierecht, noch op basis van het nationaal recht, om deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. De verwerende partij benadrukt dat er immers een procedure voor de bevestiging van de vluchtelingenstatus bestaat die wordt geregeld door artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en die de verwerende partij de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49, § 1, 6° samen gelezen met artikel 57/6, 3° van de vreemdelingenwet). De verzoekers hebben evenwel een verzoek om erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt geregeld door een andere procedure dan die voor de bevestiging van een eerder toegekende vluchtelingenstatus, en die wordt geregeld door artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Wanneer de verwerende partij overeenkomstig artikel 49/3 de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming onderzoekt, kan hij zich dus niet beperken tot de bevestiging van de in een andere lidstaat verleende bescherming, aangezien voor deze bevestiging een andere procedure geldt. Voor zover een grond voor niet-ontvankelijkheid niet wordt gehandhaafd, bepaalt artikel 49/3, tweede lid, van de vreemdelingenwet bovendien dat het verzoek “ambtshalve en bij voorrang wordt behandeld in het kader van het Verdrag van Genève, onder de voorwaarden voorzien in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4”. Deze bepaling is niet facultatief, maar bindend. Dit impliceert dus dat de asielautoriteiten in feite verantwoordelijk zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming *in concreto* en individueel. Indien dit onderzoek

een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van de Griekse instanties, dan is dit *in casu* het gevolg van de keuze van de verzoekers om een verzoek om internationale bescherming in te dienen op Belgische bodem. In zoverre de verzoekers in dit verband het interstatelijk vertrouwensbeginsel aanhalen, wijst de verwerende partij erop dat dit beginsel inhoudt dat EU-lidstaten erop mogen vertrouwen dat de andere lidstaten de vreemdeling in overeenstemming met het EVRM, het Vluchtelingenverdrag en Unierecht zullen behandelen. Dat vertrouwen is gebaseerd op de omstandigheid dat alle lidstaten het Vluchtelingenverdrag en het EVRM ondertekend hebben en gebonden zijn door het Unierecht. De formele erkenning van eerste verzoekers hoedanigheid van vluchteling door verlening van de vluchtelingenstatus in Griekenland, i.e. de vaststelling dat eerste verzoeker voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, en het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten betekent echter niet dat, wanneer eerste verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming indient, de verwerende partij de door eerste verzoeker aangehaalde vrees ten aanzien van zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen/mogen beoordelen. Doordat de verzoekers een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België, is de verwerende partij immers bevoegd om de redenen die hen ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De verwerende partij moet immers elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van haar beslissing.

Bijgevolg staat het bestaan van internationale bescherming in Griekenland in hoofde van eerste verzoeker er niet aan in de weg dat de verwerende partij op basis van de bewijzen die in het kader van een nieuw onderzoek zijn verkregen, zoals de vreemdelingenwet vereist, tot de conclusie komt dat eerste verzoeker geen internationale bescherming behoeft. De kritiek van de verzoekers dat het verzoek om internationale bescherming in België (van eerste verzoeker) had moeten leiden tot een onderzoek naar de beëindiging van de (in Griekenland erkende) vluchtelingenstatus faalt bijgevolg naar recht. Hun in België ingediend verzoek om

internationale bescherming (en niet om bevestiging van de vluchtelingenstatus) moest immers wel degelijk worden behandeld in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en niet van de artikelen 55/3 en 55/3/1 van die wet. Ook richtlijn 2011/95 voorziet geenszins dat, na de erkenning als vluchteling in een bepaalde lidstaat van de Europese Unie, een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat moet worden onderzocht in het licht van een beëindiging van de vluchtelingenstatus. De verzoekers werpen dan ook tevergeefs een schending op van de artikelen 11 (“Beëindiging”) en 14 (“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus”) van de voornoemde richtlijn. Bijgevolg diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - in tegenstelling tot wat de verzoekers in hun cassatieberoep voorhouden - niet te motiveren of eerste verzoeker voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 C (5) van het Vluchtelingenverdrag noch diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de verandering van omstandigheden die geleid hebben tot de erkenning van eerste verzoeker in Griekenland een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen. De verzoekers tonen ook wat dit betreft geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht aan.

De verwerende partij merkt tevens op dat de motivering van de Raad dat eerste verzoeker blijkbaar zelf niet veel belang hechtte aan de beslissing van de Griekse asielautoriteiten, steun vindt in het administratief dossier. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er nog op dat “[ujt] het feitenrelaas van de bestreden beslissingen blijkt overigens dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling[...]”. De verzoekers gaan in hun cassatieberoep bijgevolg uit van een onvolledige lezing van het bestreden arrest. De verzoekers laten verder na uiteen te zetten op welke wijze deze zienswijze in strijd zou zijn met de jurisdictionele motiveringsplicht.

De verwerende partij merkt tot slot op dat de weigering van de vluchtelingenstatus in België geen afbreuk doet aan de erkenning als vluchteling in

Griekenland in hoofde van eerste verzoeker en dat eerste verzoeker alsnog kan terugkeren naar dat land waar hij een beschermingsstatus geniet.

6. In de memorie van wederantwoord repliceren de verzoekers dat de motivering van het bestreden arrest wel degelijk blijkt geeft van een foutieve en limitatieve interpretatie van hun voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingeroepen middel en bijgevolg de jurisdictionele motiveringsplicht schendt daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel stilstaat bij de vraag of de verwerende partij de bevoegdheid heeft om de vluchtelingenstatus toegekend door een andere lidstaat, in te trekken dan wel te beëindigen, bij de vraag of er bindende werking uitgaat van de erkenning door een andere lidstaat en bij het feit dat eerste verzoeker klaarblijkelijk weinig waarde zou hechten aan zijn Grieks vluchtelingenstatuut.

De verzoekers wijzen erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie zich inmiddels bij arrest C-753/22 van 18 juni 2024 heeft uitgesproken over de vraag of er een verplichting bestaat om de vluchtelingenstatus die in een lidstaat werd toegekend, automatisch over te nemen in een andere lidstaat. Volgens het Hof van Justitie is op dit moment geen sprake is van een automatische verplichting. Betreffende de vraag wat dan wel de draagwijdte is van een eerdere erkenning in een andere lidstaat, oordeelt het Hof dat de instanties van een lidstaat waar een nieuw verzoek om internationale bescherming wordt ingediend “weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar (...) zij niettemin ten volle rekening (moet) houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”. Het Hof van Justitie laat er, aldus de verzoekers, bijgevolg geen twijfel over bestaan dat de verwerende partij ertoe gehouden is om ten volle rekening te houden met de Griekse erkenningsbeslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen, dit op grond van het beginsel van wederzijds vertrouwen. De verzoekers stellen vast dat uit het administratief dossier louter blijkt dat kennis werd genomen van het vluchtelingenstatuut in Griekenland,

doch dat op geen enkele wijze blijkt dat er daadwerkelijk rekening mee werd gehouden. De verzoekers wijzen er dienaangaande nog op dat het Hof van Justitie in diens arrest aangeeft hoe ver de onderzoeksplicht van een asielinstantie rijkt, met name dat “de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid”. De verzoekers benadrukken dat uit het arrest van het Hof van Justitie ontegensprekelijk blijkt dat “In het kader van dat onderzoek [een nieuw verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat] (...) deze autoriteit echter ten volle rekening (moet) houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”, doch dat uit geen enkel element in het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de nodige stappen heeft ondernomen om de Griekse instanties hierover te bevragen om zo de vereiste informatie-uitwisseling te volbrengen om ten volle rekening te kunnen houden met hun beslissing. De verzoekers besluiten dat het Hof van Justitie in diens arrest C-753/22 van 18 juni 2024 ontegensprekelijk een ruime onderzoeksplicht oplegt aan een asielinstantie belast met een asielaanvraag van een verzoeker die reeds in een andere lidstaat werd erkend als vluchteling. Het opgelegde criterium bestaat uit het “ten volle rekening houden met”, hetgeen een actieve informatie-uitwisseling impliceert. *In casu* heeft dit onderzoek volgens de verzoekers niet plaatsgevonden en heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom juridisch ten onrechte geoordeeld dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het Griekse vluchtelingenstatuut.

Beoordeling

7. De betwiste passage van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen luidt:

“2.3.2 [...] Voor het overige voeren verzoekers een betoog over de status van vluchteling die in Griekenland aan eerste verzoeker werd toegekend. Zij menen in essentie dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden en daarmee het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten naast zich heeft neergelegd. De commissaris-generaal had volgens hen vertrouwen moeten stellen in de beslissing van de Griekse autoriteiten, dan wel een onderzoek moeten voeren naar de beëindiging of de intrekking van de vluchtelingenstatus. Bij dat onderzoek diende de commissaris-generaal na te gaan of de verandering van omstandigheden die geleid hebben tot de erkenning van eerste verzoeker in Griekenland een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben om de gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde weg te nemen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de artikelen 11 en 14 van de richtlijn 2011/95/EU en de artikelen 5513 en 5513/1 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de schending aanvoeren, specifieke regels bevatten voor de beëindiging en de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat deze bepalingen de lidstaten van de Europese Unie niet de bevoegdheid geven om de vluchtelingenstatus die door een andere lidstaat is toegekend in te trekken of te beëindigen. Die bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend. Uit deze bepalingen kan dan ook niet worden afgeleid dat positieve asielbeslissingen van een lidstaat, *in casu* Griekenland, bindende werking hebben in andere lidstaten. Ook uit artikel 2 van de richtlijn 2011/95/EU, dat een aantal definities bevat, of uit het interstatelijk vertrouwensbeginsel, kan een dergelijke bindende werking niet worden afgeleid. Daarnaast wijst de Raad er op dat eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij de documenten in zijn bezit die verband houden met zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Griekenland had weggegooid omdat hij niet van Griekenland houdt en er niet, naar wil terugkeren (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoeker, stuk 7, map 'DVZ', Verklaring DVZ, nr. 22). Eerste verzoeker verklaarde tevens op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet te weten welk statuut- de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus — hij in Griekenland had gekregen (adm. doss, eerste verzoeker, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) van 15 maart 2021, p. 3). Er blijkt dan ook niet dat eerste verzoeker zelf veel belang hechtte aan de beslissing van de Griekse asielautoriteiten. Het is in dit opzicht niet ernstig dat verzoekers de commissaris-generaal verwijten geen rekening te hebben gehouden met de beslissing van de Griekse asielautoriteiten ten aanzien van eerste

verzoeker. Uit het feitenrelaas van de bestreden beslissingen blijkt overigens dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling. De door verzoekers geschonden geachte bepalingen beletten de commissaris-generaal evenwel niet om na te gaan of verzoekers voldoen aan de materiële voorwaarden om voor de vluchtelingenstatus in aanmerking te komen, wat uit de hierboven aangehaalde motieven, waartegen door verzoekers niet een enkel concreet argument wordt aangevoerd, blijkt te zijn gebeurd. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan dat daarbij onvoldoende rekening werd gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling en dat daaraan zonder meer werd voorbijgegaan. Waar zij nog verwijten naar verschillende arresten van de Raad en van de Raad van State, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.625; RvS 18 juli 2010, nr. 6885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten verzoekers na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. De fotokopie van een bladzijde van het paspoort van tweede verzoeker die verzoekers bij hun verzoekschrift voegen (stukkenbundel verzoekers, stuk 2) vermag aan deze motieven geen afbreuk te doen. Dit stuk bevat immers louter gegevens over de identiteit van tweede verzoeker, die in de huidige stand van zaken niet ter discussie staat.”

8. De verzoekers voeren een schending aan van het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten doordat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de erkenning van de status van vluchteling aan eerste verzoeker in Griekenland. Het Hof van Justitie heeft in arrest C-753/22 van 18 juni 2024 de draagwijdte van dit beginsel verduidelijkt in dergelijke gevallen:

“70 In die omstandigheden moet in de tweede plaats worden bepaald wat de omvang is van de behandeling, door de bevoegde autoriteit van een lidstaat, van een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie door een andere lidstaat reeds de vluchtelingenstatus is toegekend.

71 In dit verband is het belangrijk eraan te herinneren dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van richtlijn 2011/95 de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij over discretionaire bevoegdheid beschikken, zoals is opgemerkt in punt 62 van het onderhavige arrest [zie in die zin arresten van 24 juni 2015, T., C-373/13,

EU:C:2015:413, punt 63; 14 mei 2019, M e.a. (Intrekking van de vluchtelingenstatus), C-391/16, C-77/17 en C-78/17, EU:C:2019:403, punt 89, en 16 januari 2024, Intervyuirasht organ na DAB pri MS (Vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld), C-621/21, EU:C:2024:47, punt 72 en aldaar aangehaalde rechtspraak]. Afgezien van de in artikel 3 van richtlijn 2011/95 neergelegde mogelijkheid om gunstiger nationale normen toe te passen, voorziet die richtlijn daarentegen niet in de toekenning van de vluchtelingenstatus aan andere onderdanen van derde landen of staatlozen dan degenen die aan die voorwaarden voldoen [zie in die zin arresten van 13 september 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, punt 48 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en 9 november 2021, Bundesrepublik Deutschland (Instandhouding van het gezin), C-91/20, EU:C:2021:898, punten 39 en 40 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

72 Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, lid 3, van richtlijn 2011/95 ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker (zie in die zin arresten van 25 januari 2018, F, C-473/16, EU:C:2018:36, punt 41, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 98).

73 In dezelfde zin vloeit uit artikel 10, lid 3, van richtlijn 2013/32 in wezen voort dat verzoeken om internationale bescherming individueel, objectief en onpartijdig moeten worden onderzocht aan de hand van nauwkeurige en actuele informatie.

74 Indien het voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat op grond van de in punt 52 van het onderhavige arrest in herinnering gebrachte rechtspraak niet mogelijk is om een bij haar ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32, moet deze autoriteit de voorwaarden voor toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken.

75 Indien de asielzoeker overeenkomstig de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95 voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd, moet die autoriteit hem de vluchtelingenstatus verlenen zonder over een discretionaire bevoegdheid te beschikken.

76 In dat verband is deze autoriteit weliswaar niet verplicht om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

77 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat gemeenschappelijke criteria bevat om te bepalen welke personen werkelijk internationale bescherming behoeven, zoals benadrukt wordt in overweging 12 van richtlijn 2011/95, is immers gebaseerd op het beginsel

van wederzijds vertrouwen, volgens hetwelk – behalve in uitzonderlijke omstandigheden – moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het recht van de Unie, waaronder het Handvest, het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arresten van 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, EU:C:2011:865, punten 78-80, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punten 84 en 85).

78 Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

79 Het doel van deze informatie-uitwisseling is de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.

80 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 3, lid 1, van verordening nr. 604/2013, artikel 4, lid 1, en artikel 13 van richtlijn 2011/95, alsmede artikel 10, leden 2 en 3, en artikel 33, lid 1, en lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 aldus moeten worden uitgelegd dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de door laatstgenoemde bepaling geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat

om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.”

9. Uit het voorgaande volgt dat in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming na een eerdere erkenning als vluchteling in een andere lidstaat, *in casu* Griekenland, en waarbij de nieuwe aanvraag niet onontvankelijk kan worden verklaard omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, de verwerende partij overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 het verzoek opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. Er moet ten volle rekening worden gehouden met de erkenningbeslissing in de andere lidstaat, *in casu* Griekenland, en met de elementen die deze beslissing ondersteunen.

Uit de geciteerde passage van het bestreden arrest blijkt dat enkel in het feitenrelaas van de verwerende partij verwezen wordt naar de eerdere erkenning. Daaruit blijkt niet dat rekening is gehouden met de elementen die deze beslissing ondersteunen. Bovendien blijkt niet uit het arrest noch uit enig ander stuk uit het rechtsplegingsdossier dat informatie is uitgewisseld met de bevoegde autoriteit van Griekenland, de verwerende partij zijn standpunt heeft meegedeeld over het nieuwe verzoek en Griekenland heeft verzocht om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover het beschikt die tot de toekenning van deze status heeft geleid. Hieruit volgt dat niet “ten volle” rekening is gehouden met de eerdere erkenningsbeslissing in Griekenland en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. De verwerende partij kon hierdoor de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd niet met volledige kennis van zaken uitvoeren.

Door in de gegeven omstandigheden te oordelen “dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het gegeven dat eerste verzoeker in Griekenland erkend werd als vluchteling” schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beginsel van wederzijds vertrouwen.

10. Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 301.285 van 8 februari 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 400 euro en een bijdrage van 24 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op drie februari tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams